

'Si avui és diumenge, demà és dijous', d'Aleix Fauró i Isis Martín. Dir. : Aleix Fauró. Teatre de Ponent de Granollers. Divendres, 12 de febrer de 2010.

Veus a la banyera crítica de teatre

per J.B.

Més enllà del text, el teatre també es construeix amb silencis, amb moviment i amb mirades. I per enfrontar-se a una malaltia tan complexa com l'esquizofrènia la poesia pot ser un camí. Almenys aquest és el que ha triat Aleix Fauró, director i coautor amb Isis Martín de Si avui és diumenge, demà és dijous, una senzilla obra plena de sensibilitat capaç d'encongir el cor, que aquest cap de setmana s'ha pogut veure al Teatre de Ponent.

L'escenari és el pis on viuen l'Alba i el Leo. A través d'un breu i divertit monòleg a dues veus, i dels seus gustos i manies assistim a un resum de com es van conèixer i enamorar. És una arrencada que recorda l'estil de la pel·lícula Amelie, i que aconsegueix des del principi fer còmplice el públic de la relació dels dos protagonistes. El joc boig i divertit propi dels qui s'estimen que segueix a la introducció augmenta encara més aquesta complicitat, clau per a que l'entrada d'un tercer personatge colpegi amb més duresa l'espectador. De cop, el mal humor i els malentesos entren a escena. De mica en mica

l'Alba comença a sentir veus i a imaginar-se coses i a estar irritable amb el Leo, impotent amb uns canvis de comportament que no entén ni sap com afrontar. L'esquizofrènia avança ràpid i els inevitables enfrontaments se'ns presenten forçats, poc creïbles, sobretot per la gran diferència actoral.

Mentre Isis Martín, amb la mirada perduda i el cos deixat anar és capaç d'angoixar-nos i fer-nos patir, Eduardo Telletxea no sembla tan còmode en el seu paper de Leo i tampoc hi ajuda la complicada dicció. Però Si avui és diumenge, demà és dijous no es basa tan sols en el text, i és precisament el joc amb elements com una planta, un contestador telefònic o la pintura i els silencis i les mirades els que aconsegueixen transmetre molt més que les paraules. Escenes tan meravelloses com les de la banyera, amb fotografies molles i metàfores sobre el suïcidi són els grans encerts d'una obra tan íntima i poètica com trista i bonica.